

Паёми Усқуфи аъзами (Патриархи) Маскав ва тамоми Рус Кирилл ба муносибати иди Фасҳ (Писҳо) ба кашишҳои олимартаба, кашишҳо, роҳибон ва тамоми фарзандони рӯҳонии Калисои Православии Рус

Бародарони гиромиқадр кашишҳои олимартаба, падарон-пресвитеҳои шарофатманд, диаконҳои худодӯст, роҳибон ва роҳибаҳои порсо ва парҳезгор, бародарон ва хоҳарон!

Дар иди нек ва начотбахши олам - Растрохези Парвардигор басо хушнудам, ки шуморо бо суханони илҳомбахш ва ҳамеша бузурги пайки иди Фасҳ (Писҳо) аз самими қалб табрик намоям:

МАСЕҲ ЭҲЁ ШУД!

Дар ин шаби дурахшон вучуди моро шодмонии рӯҳбахши куллӣ фаро мегирад, зеро рӯйдоде, ки чандин аср пеш дар наздикии Байтулмуқаддаси бостонӣ рух дода буд, ба ҳар кадоми мо мустақиман рабт дорад. Зиёда аз ин, Растрохези Масеҳ дорои аҳамияти воқеии ҷаҳонӣ мебошад, зеро Наҷотдиҳонда тавассути он имкони ба даст овардани тавҳиди файзбор бо Ҳудовандро барои ҳар касе фароҳам овард, ки ба ин даъвати Ӯ посух додаст: «Биёед, эй баракатёфтагон аз Падари Ман, Малакутеро, ки аз ибтидои оғариниши олам барои шумо муҳайё шудааст, мерос бигиред» (Мт. 25, 34).

Аз ин рӯ мо ҳоло ҳамроҳ бо Ҳазрати Юҳанни Нотик хитоб мекунем: «Хеч кас набояд аз аҷзи худ бинолад, зеро Малакути барои ҳамагон фаро расид!» Мо Растрохези дурахшони Масехро ҷашн гирифта, дар бораи ҳаққонияти ин суханон гувоҳӣ медиҳем, зеро ҳар инсон, ҳатто аз гунаҳортарин касон, ки бо хуни Масеҳ ғулӣ кардааст, ба начот умед мебандад. Барои гуноҳҳои мо, ҳамчунон барои тамоми гуноҳҳои баний башар, хуни гаронқадри Маслуб қимматгузорӣ шудааст. То ки самараи Кафоратро дарк кунем, бояд имон овард ва таъмид ёфт (ниг. Мар. 16, 16). Аксари мардуми мо таъмид ёфтаанд, аммо чӣ қадр каманд касоне, ки дорои эътиқоде ҳастанд, ки барои тағири ҳаёт қодир бошад.

Таҳаввули ҳаёт дар Масеҳ танҳо ифодагари таҳаввул ба беҳӣ нест. Ин тағириоти куллиест, ки ба

инсон тантанаи ҳаёт ва баракати рӯзгорро (муқ. Юҳанно, 10, 10) ҳам дар ҳузури кунунӣ дар рӯи замин, ҳам дар охират, ато мефармояд.

Ва иди Фасҳи (Писҳои) Муқаддас бароямон кӯмак менамояд, то робитаи ногусастаниро на танҳо бо воқеоти дуҳазорсолаи пешина, балки бо тантанаи ояндаи «адолати ҷовидонӣ» эҳсос намоем (Дон. 9, 24), ки «Худо кулл дар кулл» ҳоҳад буд (1Қўр. 15, 28). Мо, таъмиқи «сарават ва ҳикмат ва маърифати Худо»-ро (ниг.: Рум. 11, 33), ки Офариғори Саҳӣ инсониятро ба сӯи начот мебарад, дарк карда, дидани татбиқи мақсади Офариғорро дар таърихи башарӣ меомӯзем.

Лаёқати назар афкандан ба таъриҳ дар партави Растроҳези Масех дар даврони кунунӣ - дар даврони бартарияти ҷашмандози навин ба олам, ки талошу қӯшишҳои инсон бо гирифториҳои лаҳзаина маҳдуд гаштааст ва вақти зудгузар мусирони моро мачбур менамояд фаромӯш кунанд, ки «рӯзҳо шарир аст» (Эф. 5, 16), аҳамияти бештареро қасб мекунад. Мо бо навгониҳо, эҳтиросот ва ташвишҳои якруза зиста, меҳоҳем нуктаи аз ҳама асосӣ- начоти рӯҳ, Пешаи Ҳудовандӣ, хайру камолотро аз ёд бибарем.

Растроҳези Масех ба ҳамаи мо имкон медиҳад аз ташвишҳои рӯзгор болотар бошем, то бузургии ҳаққонии муҳаббати Ҳудовандро бубинем, ки ба хотири рифоҳи инсон ҳатто то салиб ва марг ҳудро поин гирифт. Аз ин рӯ бароямон муҳим аст, дарк намоем, ки Парвардигор бо Растроҳези худ, тақвияти нерӯи ботиниро ба ҳар масехӣ дар хидматаш ба Калисо, кишвар, ҷомеа, хонавода ва пайвандон ато фармуда, табиати инсониро таҷдид менамояд.

Мушкилоти зиёде бар дӯши ҳам инсони оддӣ ва ҳам кулли мардумон афтодааст: одамон имрӯз дар тамоми олам аз душманий, ҷангҳо, бенавоӣ, бемориҳо, танҳоӣ, нобасомониҳои зиндагӣ азият мекашанд. Дунё дар ҷустуҷӯи ҳаёти беҳтар тақопӯ дорад ва аз пайдо кардани посух ба саволҳои ҳуд дар бораи фановариҳои сиёсӣ ё дастуроти иқтисодӣ аз рӯй мантиқи инсонӣ навмед гардидааст. Калисо ва ҳуди таъриҳ гувоҳӣ медиҳанд: бо Каломи Ҳудованд бояд зист. Онгоҳ дар партави Растроҳези Масех бароямон маънии рӯйдодҳо ошкор мегардад, ва мо қобили посух додан ба ҳатарноктарин ситеzáчиҳои замони мусир ҳоҳем шуд.

Бигзор Начотдиҳандай Эҳёшуда нияти қавии ба аҳкоми ў пайравӣ карданро дар ҷони мо барангезад!

Хушнудии тантанаи кунуниро бо ҳам ҳоҳем дид! Ба қалби онҳое гармӣ мебахшем, ки имрӯз азият мекашанд ва ба маҳрумият рӯбарӯ гардидаанд.

Бо дуруди иди Фасҳ (Писҳо) ба тамоми одамон, ҳам ба қасони дур ва ҳам наздик ручӯй мекунем. Ба хотири шукуфоии кишваре, ки дар он мо зиндагӣ мекунем, бидуни коҳилӣ заҳмат ҳоҳем кашид.

Ба даргохи Худованд дар бораи эҳдо намудани ҳаёти осуда ва масъуд барои мо дуъоҳои пурҳарорат арҷ мегузорам. Бигзор Ӯ ба Калисои Худ барои хидмати ғайратмандона ба манфиати маънавии мардумони файзёфтаи Ӯ имдод ва қувватро ато фармояд, то имон, умед ва муҳаббатамон афзун гарداد.

Мучаддадан ба Шумо аз самими қалби худ ниdoi мутантани шодии иди Фасҳро (Писҳоро) дар бораи Худованд, ки марғро ба зери по ниҳода, бо Худ тамоми башариятро эҳё бахшид, мерасонам:

Масех эҳё шуд!

Барҳақ эҳё шуд Масех!

УСҚУФИ АЪЗАМИ (ПАТРИАРХИ) МАСКАВ ВА ТАМОМИ РУС

Маскав

Фасҳи (писҳои) Масех,

Соли 2010.